

[Ministeren for skatter og afgifter.] fremtidige prisudvikling, og det er dér, hvor vi har erhvervsvirksomheder, der på den ene eller den anden måde er i en konkurrencesituation over for omverdenen. Ved administrationen af denne dispensationsmulighed vil disse hovedhensyn, som partierne, så vidt jeg har forstået, har været enige om, selvfølgelig indgå som en væsentlig faktor.

Formanden:

Vi går nu til anden omgang, hvor taletiden er indtil 5 minutter. Ordførerne bedes melde sig.

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Skatteministeren erkendte, at dette forslag skulle finansieres igennem skatterne. Derfor vil jeg spørge skatteministeren: er han ikke enig med mig i, at hovedparten af indkomstskatterne betales af lønmodtagerne? Det næste, jeg vil spørge skatteministeren om, er: er han ikke også enig i, at skattestigning, en stigning i skattetrykket, bevirker, at inflationen får mere fart på? Det er da vist to kendsgerninger, som ikke kan imødegås.

På mit spørgsmål om, hvordan dette store underskud skal finansieres, forstår jeg, at regeringen har indledt en ny praksis. Man besvarer tilsyneladende folketingets spørgsmål ved at henvise til, hvad der står i aviserne. Det må jeg bare tage til efterretning; så må jeg jo læse samtlige aviser, sandsynligvis herunder Aktuelt, særdeles grundigt.

Schlüter (KF):

Skatteministeren gav i sit svar en forklaring på sigtet med denne lovgivning. Det var i og for sig unødvendigt — men jeg siger alligevel tak — for sigtet fejler egentlig ikke noget. Det er træfningen, der er så slet. Tag nu overskriften på lovforslaget. Den er skam smuk. Det klinger herligt: „Lov om prisdæmpning“. Hvem kan have noget imod det? Det er en psykologisk næsten genial overskrift. Overskriften er altså også det bedste af det hele. Man får teknisk en prisdæmpning frem, men det hele er jo arrangeret således, at det er prisdæmpning på kredit, og den kredit kan ikke vare længe. Prisdæmpningen opnås ved at dykke i statskassen, men det kan man jo ikke blive ved med, på et eller andet tidspunkt skal regningen

betales, og der er kun skatteyderne til at betale den. Som tingene er tilrettelagt, hvor prisdæmpningen ophører præcis samtidig med udløbet af den nuværende overenskomstperiode, er virkningen, at om et år bliver det dobbelt så svært at føre økonomisk politik. Sigtet er altså nydeligt, overskriften fantastisk, men indholdet af ordningen er efter min opfattelse ikke det bedst tænkelige.

Jeg vil godt til ministerens betragtninger om kontrol og efterkontrol og alle disse mange regler, der skal udformes, men som vi endnu ikke kender, sige, at jeg er meget betænkelig ved lovforslagets § 6. Er det ikke en ganske usædvanlig regel i så stor en lov, at man her siger, at efter ministerens bemyndigelse skal statskattedirektoratet kunne fastsætte en lang række nærmere regler? Kunne vi ikke få luget den bestemmelse ud? Jeg mener, det er vigtigt i en så politisk præget lov, at det er ministeren selv — og ingen anden — som formelt har hjemmelen til at udarbejde detaljerne. Jeg mener ikke, det går an, at en lov på et så vigtigt område giver ministeren mulighed for at delegere beslutningsmyndighed til myndigheder selvstændigt.

I øvrigt skal jeg nøjes med at tage ét kæmpeproblem op her i min anden omgang.

Jeg kan ikke bedømme, om det statsfinansielle underskud til næste år nu må ventes at ligge på 18 mia kr., eller det vil blive på 20 mia kr., men det er den talstørrelse, det nu gælder. Er regeringen virkelig ikke ængstelig over dette? Forleden skrev nationalbankdirektør Hoffmeyer en bemærkelsesværdig kronik, som vi jo alle kender, og i den sagde han, at Danmark adskiller sig i sin pengepolitik fra det øvrige Europa. Det har han ret i. Over for et underskud af denne fabelstørrelse er der 3 muligheder, men de er alle dårlige. Den ene er at lade som ingenting. Det kan ingen forsvare. Den anden mulighed er at låne i udlandet. Nationalbankdirektøren skriver med rette i sin kronik, at hvis nogen tænker på denne mulighed, så har de ikke forstand på økonomi. Det er hverken muligt eller ønskeligt at finansiere underskuddet gennem lånoptagelse i udlandet. Ja men så er der altså kun den tredje mulighed: der må opsuges likviditet. Nationalbankdirektøren siger i sin kronik, at som det nu ligger, må han forlange, at